

Ansøgning til Rådet for Visuel Kunst

Projektbeskrivelse: Matrikel

Jeg er inviteret til en udstilling på AGA Works, der er et kunstnerdrevet udstillingssted beliggende i den tidligere AGA-fabriksbygning på Amager. Den udstilling, jeg er inviteret til, foregår på det udendørs område foran og rundt om bygningen. Jeg har valgt at tage udgangspunkt i de parkeringsbåse, der er optegnet på pladsen og som ikke længere benyttes.

Jeg har længe arbejdet med oplevelsen af at færdes i et strengt koreograferet byrum. Derudover er jeg optaget af "bygning og ruin" som to konstruktioner, der stadig er ligeligt tilstede i vores kultur; den imperiale lyst til at planlægge, konstruere og opbygge + den romantiske henfaldenhed over ruinen som "til overs", historisk ladet og fritaget fra funktion. Man kunne også sætte modsætningen op som "optaget versus frit". En modsætning der for tiden udkæmpes i København mellem brugere/beboere og byggematadorer. Som en symbolsk kamp mellem "drømmebolig" og "drøm om at have et sted at bo/hjemløs".

Jeg bruger de afgrænsede p-båse som underlag for noget, der ligner en arkitekturmodel. Modellen afgrænses af den optegnede p-plads, og ligner derfor et udsnit af noget større. Samtidig er skalaen som i en arkitekturmodel ikke 1:1 men en skala, der i det her tilfælde bliver helt uigennemskuelig.

Rent praktisk tænker jeg at starte ud med et antal optegnede p-båse og to geometrisk stringente paller mursten.

Jeg ser murstenen som en Legoklods; helt rigid og fuld af potentiale på samme tid. Imellem de indkøbte mursten modellerer jeg (i ler) "hjemmelavede" mursten, der laver kludder i skiftet i murværket.

Øvelsen kan måske sammenlignes med Asger Jorns improviserede væverier; at improvisere med en opsætning, der er lavet til stringens. Altså at tabe kontrollen over noget, der har en fast og simpel opsætning. Man kan sige, at det helt basalt handler om orden og uorden. At improvisere over et fast tema. At free jazze med mursten. At sætte et system op, som man ikke på forhånd kan gætte udfaldet af. Jeg gætter på, at udfaldet formmæssigt lander mellem at være skulpturer, fragmenter og modeller til noget andet. Som en måde at fortsætte traditionen for "nybygget ruin".